

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμνικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Θά προσπαθώ να δώσω εδώ την ψυχική κατάσταση ενός μελλοθανάτου, ενός νέου ανθρώπου που ετοιμάζεται να πεθάνει, που δεν τον χωρίζει από το θάνατο ούτε μία ώρα σχεδόν.

Μία λύπη, μία αλλόκοτη κι' ακαθόριστη σχεδόν λύπη, γλυκεία και πονεμένη, με κατείχε ολόκληρον.

Κάπου-κάπου κανένα δάκρυ κυλούσε αργά απ' τ' μάτια μου, κιθάως κούταξα, γιά στερνή φορά, τους τόσο γνώριμους αθηναϊκούς δρόμους, τ'α σπίτια που κοιμόντουσαν κι' αυτά, θαρρείς, μέσα στο σκοτάδι...

Θέε μου!..

Αόριο αυτή την ώρα θά βρισκόμαι μερικές σπιθαμές κάτω από τή γή!.. Κ' ή ψυχή μου; Ποιός ξέρει;.. Ποιός μπορεί να ξέρη τί γίνεται ύστερα από τ' θάνατο;..

Θά ζήσω μόνον λίγον ακόμα καιρό ως άναμνεις στή μνήμη εκείνων που μ' αγάπησαν και τους αγάπησα. Κι' έπειτα θά με ξεχάσουν κι' αυτοί!..

Έτσι είνε. Ξεχνιούνται γρήγορα οι νεκροί, όσο πολύ κι' άν αγαπήθηκαν.

Ξέρω πώς πό πολύ απ' όλους θά με θρηνηση ή Φλώρα. Μά θά με ξεχάση κι' αυτή στο τέλος.

Έγώ ό ίδιος άλλωστε τής τό ζητώ αυτό. Τήν παρακαλώ στο γράμμα μου να με συγχωρήση γιά τις λύπες που τήν πότισα και τήν ποίωζω. Τής ζητώ να με λησμονήση. Κι' άν μπορή, νικώντας κάθε άποτροφή, να κάνει τόν πατέρα μου ευτυχισμένο.

Αυτή είν' ή έπιθυμία μου. Γι' αυτό φεύγω απ' τόν κόσμο αυτό. Και γιαιτί ποτέ δεν θά μπορούσα να ένωθώ με τή Φλώρα. Τό έκατάλαθα καλά αυτό τελευταία. Κι' άποφάσισα να πάρω τό δρόμο τού θανάτου!..

Έφτασα στο σπίτι.

Κανείς δεν με άντελήφθη.

Κανένας δεν κατάλαθε τήν άπουσία μου.

Όλοι κοιμούνται ήσυχοι. Δεν φαντάζονται τί πρόκειται να συμβή.

Έβγαλα τό περιστρωφο και τό άκούμπημα πάνω στο τραπέζι. Άναμα κατόπιν ένα τσιγάρο, τό τελευταίο!..

Καπνίζω, παρακολουθώ τόν καπνό που άνεβαίνει ψηλά και σκέπτομαι. Όλη ή περασμένη μου ζωή περνάει απ' τό μυαλό μου!..

Άλλοίμονο!.. Κουτάζω πίσω στο παρελθόν και δεν βλέπω ούτε μία μέρα χαράς και ευτυχίας. Μεγάλωσα μέσα στα θάνατα και στις άπογοητεύσεις. Είδα—άν και ήμουν πολύ μικρός—και παρακολούθησα όλη τήν τραγωδία στής μητέρας μου. Φτωχή μου μητερούλα!.. Κ' ή δική της ζωή υπήρξε μαρτυρική. Έφυγε πικραμένη, συντριμμένη, άδικοσκοτωμένη!.. Και κατόπιν μεγάλωσα μέσα στήν κακομεταχείριση, κάτω απ' τήν σκληρότητα και τήν άδιαφορία τού πατέρα μου. Μεγάλωσα σαν να ήμουν πεντάρφανος. Είμαστε πλούσιοι. Δεν μου έλειπε τίποτε. Κι' όμως τί σημαίνει; Μοβλίπε ή ζεστασιά τής αγάπης; υοβλίπε τό πατρικό χέδι!..

..Σκεπτόμουν τή μητέρα μου κι' έκλαιγα κρυφά. Μητερούλα μου!.. "Ηθελς να πγαίνω στόν τάφο της, να τής μιλά, να κλαίω, να τής λέει τους πόνους μου. Κι' όμως μου ήται αδύνατον να έκ-

πλήρωσα αυτή τήν τόσο άπλη, τήν τόσο δίκαιη έπιθυμία μου. Ποιός θά με πήγαινε στο νεκροταφείο; Κανένας δεν άνελάμβανε να με όδηγήση κοντά στόν τάφο τής μητέρας μου. Δεν τολμούσα ούτε να τό ζητήσω αυτό. Κι' έκλαιγα τή μητέρα μου, κλεισμένος μόνος μου στο σπίτι, κρυφά απ' όλους, σαν νακάνα κάποιε έγκλημα!..

...Έτσι πέρασε ή ζωή μου, ώπου μεγάλωσα αρκετά. Τώρα πιά μπορούσα να πηγαίνω όποτε ήθελα στόν τάφο τής μητέρας μου. Ό πόνος μου άρχισε να μαλακώνη. Και τέλος γνώρισα τή Φλώρα. Αυτή ήταν ή τελευταία μου εύτυχία και δυστυχία μαζί!..

...Έλπισα, μά είδα πολύ γρήγορα πώς τό όνειρό μου αυτό δεν μπορούσε να πραγματοποιηθή. Και πήρα πια τή μεγάλη άπόφαση: Γιατί να ζω; Προτιμότερος ό θάνατος!..

...Λίγες γραμμές ακόμα στο 'Ημερολόγιο αυτό!..

Λίγες σταλαγματιές μελάνης!..

Κι' έπειτα τίποτε άλλο πια!..

Τό τέλος τής θλιβερής ζωής μου, θά τό γράψω με τό δυναμό μου.

Γράφω και καπνίζω.

Όπως ό καπνός τού τσιγάρου π' άνεβαίνει ψηλά και σθήνει, έτσι θά σθήση κι' ή ζωή μου, μία ζωή βασάνων και πόνων, μία ζωή καταραμένη και γεμάτη άπογοητεύσεις πικρές.

Κι' όμως, δεν έκαμα κανένα κακό στή ζωή μου, δεν έβλαψα κανένα. Άλλά έτσι είνε. Τώρα βλέπω καλά πόσο άδικος είν' ό κόσμος αυτός και τί ασύλληπτο και ψεύτικο πράγμα ή ευτυχία.

Η ευτυχία!..

Κι' όμως, υπάρχουν άπειροι άγαθοί άνθρωποι, άνθρωποι καλόκαρδοι, που δεν γνώρισαν ποτέ τήν άπόλαυσι αυτή, τήν όποία χαιρόνται συνήθως οι κακοί, οι διεστραμμένοι.

Τό τσιγάρο κοντεύει να τελειώση.

Κι' όπως θά πετάξω τό άποτσιγάρο απ' τό παράθυρο, έτσι άπαράλλαχτα θά κάμω και με τή ζωή μου: "Η ίδια πίκρα τής νικωτικής, ή ίδια πρόσκαιρη παρηγορία, τά ίδια φευγάλα όνειρα!..

Καπνός γαλανός, που άνεβαίνει ψηλά σε κορδέλλες και σθήνει και γάνεται!..

Τετέλεσται!..

Θά κλείσω τό 'Ημερολόγιο μου, θά τό ρίξω στο αυρτάρι, κι' έπειτα!..

Είχα τήν άπόφασι να τό κάμω, μά συγκρατήθηκα τήν τελευταία στιγμή.

Στό πρόχειρο και σύντομο αυτό 'Ημερολόγιο άνοίγω διάπλευτα τήν καρδιά μου. Θέλω να τό διαβάση ό πατέρας μου κι' ή Φλώρα ακόμα. Έτσι θά πέσουν όρισμένες παρεξηγήσεις, έτσι θά καταλάβουν τί βράια παίχθηκε στήν καρδιά μου και πόσο σκληρά τά τιμα φέρθηκαν παίνοντας τήν τραγική άπόφασι να πεθάνω!..

Ένα αυτοκίνητο πέρασε κάτω στο δρόμο.

Γέλια και τσανούδια γέμισαν, γιά μία στιγμή, τόν άέρα και τάρρασαν τή γαλήνη τής νύκτας.

Κάποια συντροπιά από έρωτοζεύγαρο διασκεδάει.

(Άκολουθεί)

